

## Röhrig Géza a kiválasztott

először egy kutyát kértek  
féltek tőled inkább féltek  
féltek a szemedbe nézni  
féltek az eszedbe jutni

pedig az vagy kiválasztott  
vékonyuló vereség ez  
a hegyek bimbók te vagy a tő  
te szétkacsadzó téltemető  
égvívó kiüved tenyérnyom  
kiből mégsem magzik fel gyom  
ki a világ párkányáról nézi  
bent a népek ha asztalhoz ülnek  
halotti torodról ne félj  
kószolót nem neked küldnek  
pedig az vagy kiválasztott  
hálát okádsz éjszakánként  
s aki tegnap kiválasztott  
most marokra kapja a levegőt akár egy legyet  
lázbeszéd a múltt nincsen emlékezet  
nem merülhetsz le a múltba  
kanóc a petróleumba  
a parti fűz lombjára kilök  
az önvédelmi attitűdök elhagynak  
egyedül torlódsz az utcán  
Isten nem tékozol soha  
mint háztetőkön a moha  
még magasabbra hív  
hol fává nőnöd esélytelen  
s bár nincs ki ne cserélne velem  
te búskomor vagy kiválasztott  
szárnyaidon szesz láng villong  
s mint hűtlen aszonyt nyöszörgése  
libegése kéjsikolya  
elkísér a kiválasztót  
mindenképp és mindenbova  
nem neked kell választanod  
tűzben törülködő halott  
bizalmatlanná üzött  
szemöldökféig küszöb  
idegleprás büszke nép  
szent zártosztálytóltek

egyet se félj kiválasztott  
bakot tartó önárnyékos  
én vagyok itt a szívacsbuszár  
engem jól kiválasztottál  
dugót a fény a bor helyett  
a nap se jött a hold lement  
s te bennem bízol hajthatatlan  
mintba bíznál önmagadban  
mondod fiam enyém lettél  
szökés közben felébredtél  
édes fiam kiválasztott  
elsumítom haragránccod  
érezed-e hogy oltár minden  
érezem de csak versemiglen  
hisz együttlétiünk a magány duzzasztógátja  
ne jöjj ha nem maradsz itt utána

oly messziről érnek e hangok  
mint ájulás előtt mindég  
zörejt nélkül tisztán s nagyon távolról  
ha idehajolsz hozzám  
még úgyse értem jól

ne mondj le rólam ábrahám szentje  
folyós vasam ne üsd a szemedbe  
adj tépést a sebre iras a nevedre  
bízd rám ezt a csatát végy föl a nyeregbe  
önts bort bőrt a keléseimre  
hisz kitagadtalak  
ajtón kivágott holmid e kozmosz  
betyárbútorok ringlisplje  
téged szólongatva csak megyek  
hogy az orrom is le-lekopott már tőle  
megyek megyek zingecolok  
mintba szívem dinamóra lenne kötve  
löchá dojdi  
üldöződöm előle  
ágak közt csörtetek míg végül  
égett avarba zuhanok  
egy kutya hever le mellém  
eddig mindig megugatott  
egy kutya kit megveszejtek

*csak azzal hogy nézem  
mint a gépész feje a vetítőrésben  
ha szakad a film csak akkor  
tűnik fel az Úr  
s a választottak ím választalanul  
sóvárgunk ábítózunk a kastélyra  
hol élő oly mindhiába böngész  
hol a kapuban a jelző  
egy néma halálböngész*

## *ünnep*

*aludtál-e már egyedül erdőben  
nem erdészházban mit kutya őriz  
túrtak-e már ki legmélyebb álmodból  
ördögök s a vaddisznóik?*

*aludtál-e már egyedül erdőben  
újhold sötétjének idején  
mikor a vénusz se látatik át a ködökön  
mikor imád se merne mozdulni felém*

*aludtál-e már egyedül erdőben  
száraz ágakból csináltál-e sátrt?  
egy vastag fának dűtve valamennyit  
meg ne lepjen egy éjszakai állat*

*gondoltál-e a kígyóra is  
egyedül alván azon erdőben  
érezted-e már hogy van kitől félni  
hogy milyen jó lenne ha volna egy Isten*

*akit nem értünk nem is szeretünk mindig  
de aki minket örökkéiglen akar  
akibe akkor a legeglegebezebb futni  
amikor éppen nincsen semmi baj*

*aludtál-e mondd erdőben egyedül  
tudd meg hát hogy most is ott alszol  
énekelj és majd kivilágosodik  
dalolj dalolj a megszabadulásról*

# az újfehértói zsidó temetőben

császármetési szemem a holdat a felbőkből  
s tessék most elbújt újra  
hold! hold! kicsi nyuszifarok  
bölcseink felett aranybal  
égre kelnek a szertesikkadt magok  
csak békélj meg a nappal

tücskök ugranak rám  
fejem búbjára törnek  
zsoltároz a kapedlim  
a Világteremtőnek

ne keress már böngét  
ne mélyedj el bűneikben  
indulj meg irántuk  
sikerítsd hogy minden  
Tenéked szánt imájuk  
Elejbéd jusson  
hisz nem boldogságot  
kértek ők magukra  
a Veleđvaló bússágért esedeztek csak  
száz vasravert szél nyög úgy  
ahogy hajdanán ők

ó áraszd meg titkaid  
tégy nevedhez képest  
Te a tengert bírdá tevő  
Te szívárványt ívedző  
résrepeztő sebhegeztő  
ne ródd fel tüntesd el  
dönts halomra vétkeink  
szabj batárt a büntetésnek  
a haláluk nyisd az életük meg nyisd meg  
itt porló eleinknek

ágacsüngő halottsárga  
boldog akinek van fája  
akit nem viszket a hangyák szorgos élőképe  
kavicst rügysző sír  
szederasztutykos arcán  
avar forog lesunyt fejű rigó menekül

ki előtt hajolnak földig e kövek?  
kit sírat e fák törzsén a macskaméz?

régnincs arcok  
szűntén az értük viselt gyásznak  
kilelesnek lassan a dúv lombok mögül  
egy brigád varjú riadtan felröpiül  
szőrbojár szalad iszkol dolga után

márgásarcú álmodozó emberek voltak  
a rebbe körül gyűrűzött a levegő  
csönd nyílt alatta akármerre lépett

bej be jó is lenne fölpróbálni az örökkévalóságot  
lemászni a mélybe aludni egy órát  
fodrozatlan színű ért gondolattal  
nyugodni a világ szolga földjében

ünneplátott kicsi haszid lelkek  
ma fehér hasú szarvas ugrik át felettek  
megsimózza őket egy-egy csigagyűjtő cigány  
gesztenyelevelével áldó tenyerei hullnak

néha szikrát havaz mennydörög a rest ég  
hogy aztán újra elcsöndeltesse  
hogy aztán a giliszták visszamászhasanak  
holtnyelv a szeretet csak vaklál bennünk a nap  
mióta a rebbe is az édenbe költözött

ám ami nincs az nem tud hiányozni  
a létigébe gabalyodva  
ha el is hullámzik olykor egy-egy sedre emlék sodra  
mond ki tudna itt holtak nélkül élni?  
mert az vagyok én amióta világ a világ  
halottrejtegető  
telten is csak fogyó fogytán is csak telő  
s mert a forrás mindég magasabb mint a tengerek  
halottrejtegető muzáj hogy az legyen  
halottrejtegető a lebelletozakadáig  
nincs ami ne árvítszon rajtam egy órányit  
nincs oly szekrény melyből ne az én pupillám percegne  
nincs olyan sírkert kiből szívem föl ne kelne